

Митрополит Амфилохије: Почетак мудрости је страх Божији

Бесједа блаженопочившег Митрополита Амфилохија у манастиру Дуга Морачка, 31. августа 2017. године

У молитви при крају Литургије, између осталог, молимо Господа да не спусти руку Своју на оне који су приклонили своје главе Њему, јер нијесу приклонили тијелу и крви, но Теби страшноме Богу. Сва служба Божија, а кроз њу и сав наш живот, од рођења до упокојења, а и до Страшнога суда, није ништа друго него је призив на поклањање страшноме Богу, а не тијелу и крви. Не ономе што је пролазно у нама, што је пролазно у људима око нас, оно што је пролазно у природи у којој се рађамо, растемо и у којој живимо. У свему и иза свега тога је страшно име живог Бога и Његово живоносно присуство, које свједочи све у нама и око нас, али само онда када је усмјерено и отворено. Као што је свијет отворен за сунчеву свјетлост, тако и човјек, када је отворен за ту велику и свету тајну божанску, онда све око њега и у њему свједочи Божије име, Божије присуство и Божије присуство и Божије дејство и пред Њим се приклања и пред Његовим страшним именом сам Господ.

Зато, такође у молитвеној Литургији кажемо: "Да крај нашег живота буде хришћански, без бола, непостидан, миран и да добар одговор дамо на Страшном суду Христовом." Живот наш да буде хришћански, без бола, миран и непостидан, а посебно крај нашега живота. Све докле се више страшимо од свијета око нас, од онога што нас сналази, све више док нас испуњује оно што је земаљско и пролазно, све је мање Господа у нама, пред нама и око нас. Све док видимо у оку брата и сестре своје трн, а не видимо брвно у оку своме, то значи да се клањамо тијелу и крви своме или тијелу и крвљу другог. Мјеримо себе и друге не оном Божијом мјером, мјером безмјерном и Божијом љубављу, него се "огледа мајмун у зрцало", како је говорио Ловћенски Тајновидац. Само када се огледнемо у имену Божијем, које је изнад свакога имена, када се огледнемо у живом лика Христа Бога нашега, од Пресвете Дјеве рођенога, кад нам Пресвета Дјева буде путеводитељка, тек онда ћемо знати да успоставимо прави однос једни према другима, према Божијој творевини и онда ћемо да затреперимо пред страшним именом Христа Бога.

Данас ми цјеливамо икону мајке Божије, Свечарице, пјевајући јој пјесму. Она која је родила Цара над царевима, па је зато Свечарица, она која је узвишенија и од херувима и серафима, она која је, како су говорили древни Божији људи, граница између онога невидљивог, божанског, вјечног и овог невидљивог.

Царица небеска која је шира од небеса, као што је и сликамо у светим црквама Божијим? А зашто шира од небеса? Зато што је она у себе смјестила много веће савршенство, бескрајност, она је у себе смјестила оно што је савршеније од свега што је Бог смјестио у свеукупној Својој творевини. И њена чистота, мудрост и светиња њеног бића и душе је огледало свеукупне божанске творевине, све је у њој сажето, и не само божанска творевина, њена љепота и доброта, него и сам Творац, У творевини је закон Божији, који влада њоме. Закон Божији је предат и Мојсију, законодавцу јеврејском. Она је примила самог Законодавца вјечности у себе, вјечну мудрост, Јединородног Сина Божијег, примила Га је силом Духа Светога.

Зато је она Свечарица и она нас призива својим дјевичанством, својом мудрошћу да ходимо за њом, да Господу њеном и нашем служимо и Њему јединоме да се клањамо. Што значи, опет, да приклонимо главу своју не пред тијелом и пред крвљу, а поготово не пред оним што није од Бога и што није по Богу, а то јесте гријех и помраченост човјековог срца, него да се приклањамо имену Божијем. "Почетак мудрости је страх Божији." Велики учитељ и просветитељ нашега времена, Свети Антоније Храповицки, чији

земни остаци почивају у Београду на Новом гробљу, који је писао и много шта оставио иза себе написаног, оставио је, између осталог, и своје "Пастирско Богословље", које је писао за свештенике и богослове. Рекао је да је добро да се људи уче, да имају сва знања, познавање природе, себе и практичних врлина и наука које су потребне за устројство људскога живота овдје, али он је схватио да оно што је најважније, каже то за свештенике, епископе, ђаконе, за монахе, монахиње и вјерне, то је да имају страха Божијег. То је најважније, јер тамо гдје нема страха Божијега, тамо нема ни страха од људи. Тако да је то највећа врлина и у народном језику, да се бојимо Бога и да се стидимо од људи. Ко се Бога не боји, ко се људи не стиди, тај не зна зашто се родио. Тај не иде Божијим путем и сагласно својој природи, него иде сатанским, демонским путем, отуђујући се од себе, од Божије творевине, отуђујући се од онога који је створио овај свијет и непрекидно се клањајући ономе што је ништавно, било да је гријех, било да је тијело и крв, било да је творевина, када се отуђи од Бога, када није по Богу, када се не поима светиња Божија, па и човјек, као свака светиња Божија.

Зато, ево, и прослављамо Свецарицу небеску, која нас томе упућује. Она је сва у духу те велике небеске светиње. Она се није клањала тијелу и крви, него је већ као дијете ушла у Светињу над светињама и светиња небеска је сишла на њу и Дух Свети је сишао на њу. Зато и у Јеванђељу које смо данас читали, каже: „Чак и онима који хуле на Бога биће опроштено," кад се покају, наравно „али хула на Духа Светога неће бити опроштена ни у овом ни у вјечном животу." Јер ко хули на Духа Светога је онај који се клања својој памети, своме знању, тијелу и крви. А тијело и крв нам не могу јавити велике и свете тајне. И оно што је апостол Петар рекао Господу: "Ти си Син Божији."

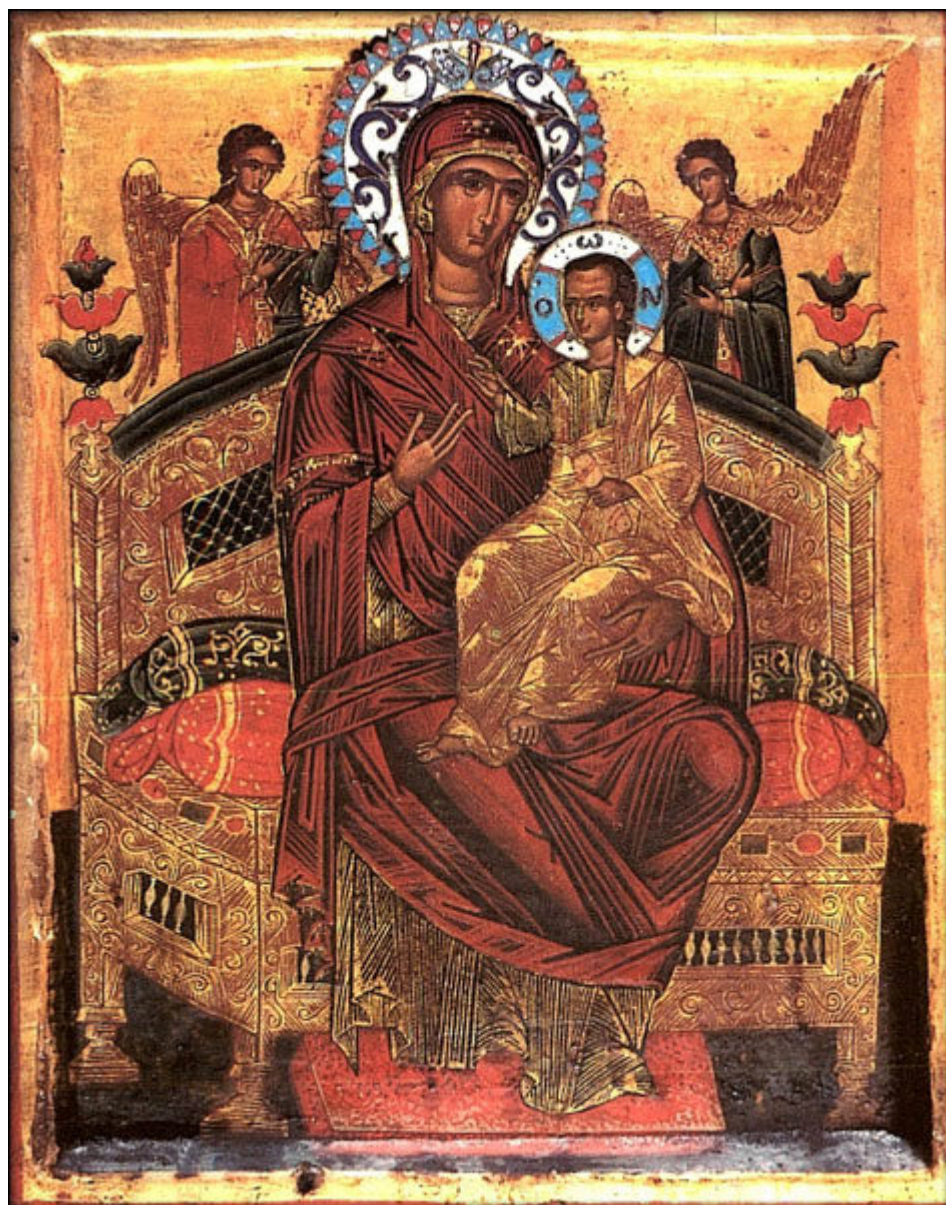
А Он му каже: "Није ти то казало тијело и крв, Петре, него Дух Оца мога, који је на небесима."

А онда се пробудило Петрово тијело и крв његова, страх и брига за властољубље његово, када је Господ говорио о свом страдању, и рекао је Господу: "Неће бити тако, Господе."

А Господ му је рекао: "Иди од мене, Сатано, кушачу! Јер не мислиш шта је Божије, него шта је људско!"

Нека би нам Господ подарио, молитвама Свецарице небеске, да се поклањамо страшноме Богу, да Му служимо у све дане свога живота и да крај живота нашег буде хришћански, без бола, непостидан, и да дамо добар одговор на Страшноме суду Оцу, и Сину, и Духу Светоме, Богу нашем, коме

нека је слава и хвала у вијекове вијекова. Амин.

mitropolija.com